

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 204.

Syvende Session.

60de Møde.

Onsdagen den 20de Februar.

(Fortsat.)

Ordføreren (fortsat): Der siges altsaa, at en Mand, hvilkensomhelst, som boer paa Landet, hvorsomhelst, kan paa et andet Sted paa Landet lade drive Høkerhandel. Dersom for Exempel en Kjøbmand her i Kjøbenhavn ikke har et Landsted, saa kan han ikke drive Høkerhandel; naar han derimod har et Landsted, og altsaa holder Dug og Duff paa Landet, saa kan han drive Høkerhandel paa Landet (En Stemme: Det er ikke sagt.). Der staaer ikke her, at han skal drive Høkerhandelen fra det Sted, hvor han holder Dug og Duff, men der staaer kun, at han kan drive Høkerhandel, naar han blot har Dug og Duff paa Landet. Enhver kan drive Høkerhandel, hvor han ikke holder Dug og Duff, under den Forudsætning, at han et Sted paa Landet holder Dug og Duff. Der staaer ikke, at han skal holde Dug og Duff paa Landet i Kongeriget; han kan altsaa, naar han blot beviser, at han etsteds i Verden holder Dug og Duff paa Landet, drive Høkerhandel her i Kongeriget. Fremdeles hedder det: „Derhos skal det være Høkerne paa Landet forbudt at købe nogensomhelst af de Varer, der omhandles i foranstaaende § 1, andetsteds end i Kongeriget.“ Det er det, som jeg synes er det meest Anstødelige i den hele Lov, og hvis man vilde vælge det alleruheldigste Tidrum i hele vor Udviklingshistorie til at indføre en saadan Bestemmelse i Loven, saa tror jeg ikke, at man kunde vælge noget uheldigere end netop det nuværende. Det er underligt nok, at en Samling af Mand,

som i højere Grad end dette Thing maae have Følelsen af Monarchiet i sig, siden de alle ere Bølgere i Monarchiet, kunne have været saa haardhjertede mod Monarchiet. De i Slutningen af § 1 nævnte Artikler maae, hedder det, „ikke indføres fra Steder udenfor Kongeriget af dem, der drive den her omhandlede Høkerhandel.“ Dette er en indirecte Maade at sige: vi, som bilde os ind, at have monopoliseret al mulig Handel mellem Jer Folk paa Landet og Udlandet, vi ville ogsaa paa denne Maade opretholde dette Monopol; Andet er det aldeles ikke, det er en Egennyttens Udtalelse, som stæer paa en meget fremtrædende Maade. Fremdeles hedder det i Paragraphen; at disse Artikler skulle derimod kjøbes i Kongerigets Kjøbstæder. Der er nu det besynderlige ved denne Bestemmelse, at dersom en Høker boer i Nærheden af Silkeborg, saa har han ikke Lov til at købe sine Varer i Silkeborg, thi det er ingen Kjøbstad; der er saaledes opstillet en af de urimeligste Betingelser for, at den fattige Mand kan skaffe sig billige Varer, at man skal sørge for at gjøre Transporten deraf saa bekvemlig som mulig. Dernæst hedder: „Endelig maae samtlige i den oftnævnte Paragraph ommeldte Vare af Landhøkere kun udsælges i smaae Quantiteter, navnlig hvad de egentlige Høkervarer angaaer, ifkun i saadanne Quantiteter, som for Høkerne i Kjøbstæderne ere bestemte.“ Det ærede Medlem, som havde stillet det uheldige Endringsforslag — jeg mener uheldigt, fordi det faldt igjennem — har jo henvist til en meget gammel Lov, og den skulde altsaa være den, som her var meent; men nu ligger der imellem denne Lov og Nutiden en Masse af ganske specielle Bestemmelser med Hensyn til Quantiteten, hvori Høkerne kunne sælge, og disse ere ganske forskellige for de forskellige Høkere i de for-